

Generația “Cernobîl”

Este întuneric. Aș vrea să pot atinge acei pereți transparenți ce mă îmbie la siguranță și protecție. Aud o voce plină de bucurie, ce îmi mângâie sufletul cuprins de atâtea întrebări. Aștept, în tăcere, zilele să treacă.

Este deja a treia săptămână. Simt în mine bătăile inimii. Parcă tot corpul prinde viață. Parcă sufletul meu se închide în acest trupușor care crește pe zi ce trece. În acest timp, am aflat că mama râde și se bucură mereu. Surâsul ei și mângâierile ei pe burtă, chiar ajung la mine. Mamă, oare tu știi că vei avea o fetiță ? Oare tu știi că, datorită ție, vorbindu-mi mereu despre flori, am ajuns să mă îndrăgostesc de ele ? Acum aștept cu nerăbdare să te simt, să-mi poți vorbi la ureche, să nu mai aud în ecou glasul tau de înger.

Au trecut deja doua luni. Brațele și picioarele mele au început să apară. Chipul meu începe să semene cu tata ! De multe ori, aici, în pântecul tău, vă visez. Știu dinainte cum arătați. Eu v-am ales. Însă nu știu dacă îmi voi aminti toate acestea, când îți voi simți prima oară căldura. Oricum, brațele mele te vor strânge cât de tare vor putea, iar piciorușele mele te vor urma pretutindeni, draga mea mamă !

Sunt deja la mijlocul celei de-a treia luni. Corpul meu începe să semene cu al tău, mamă. Te-am auzit plângând. De ce plângi, mama ? De ce ești speriată ? De ce mă tulburi și pe mine ? Simt cum sângele în mine, clocotește precum al tău. L-am auzit pe tata spunându-ți de o explozie. Nu știu ce înseamnă. Acest cuvânt mi-e străin. Te rog, nu mai plânge, mamă...

Au trecut deja cinci luni. Mama și tata mereu râd de mine. Mereu, eu, apăs pântecul mamei cu mâinile și picioarele. Le simt mângâierile și

dragostea ce mi-o poartă. Chiar zilele astea am simțit o căldură. Am simțit soarele. Probabil, că mama face plajă. Sunt atât de fericită, deoarece într-o zi voi putea vedea și eu soarele. Mamă ! Ce-ai mâncat acum ? Simt un gust atât de dulce. Știi că pot simți fiecare gust al alimentelor pe care le mănânci ?

Au trecut deja șase luni. Mamă, te simți rău ? Aud că tușești. Nu-ți fie teamă. Eu nu am nimic. Eu nu tușesc. Acum știu ce vreau să fiu când voi fi mare. Vreau să fiu doctor, ca să am mereu grijă de tine. O să-ți fiu aproape mereu. O să-ți mângâi chipul, o să mă uit în ochii tăi și am să te alint !

S-au scurs șapte luni. Simt o relaxare profundă. Adorm pe sunetul vocii tale. Aud mereu cântecele de dragoste pe care mi le dedici. Mă simt atât de bine ! Din când în când, aud un sunet ciudat. Parcă ar fi un instrument de cântat. Vreau și eu să învăț să cânt ca tine. Oare mă vei învăța, mami ?

Opt luni deja au trecut. Sunt nerăbdătoare. Vreau să văd tot ceea ce vezi și tu. Vreau să-ți văd chipul privindu-mă. Vreau să-l văd pe tata. Vreau să simt cum îi bate inima lui tata. Pentru că pe a ta, mami, deja o cunosc. Doresc să vă țin pe amândoi de mână, să simt iubirea voastră, într-un alt mod.

Aștept cu nerăbdare luna a noua. Știu că nu mai am mult. Dar vai.. ce-ai pățit, mamă? De ce-ți simt inima bătând atât de puternic ? De ce mă sperii iar ? Ce se întâmplă ? De ce văd lumina ? De ce văd un alt om ? Încă nu e timpul ! Stai ! Cine ești ?

Mă trezesc în brațele unui străin. Privesc în toate părțile. O văd pe mama. Vreau să țip după ea. Să-i spun ceva, orice. O văd stând într-un pat, nu departe de mine, plângând. E atât de frumoasă. Să spun ceva ! Nu pot ! De ce nu pot vorbi ? Încep să mă zbat, nu înțeleg nimic. Ușor, mâna mea ajunge lângă gură. Dar nu-mi simt buzele. Nu simt decât o continuare a

feței.. Nu am gură ! Mari dureri ale corpului mă cuprind. Mama nu mă ia în brațe. Acum înțeleg că nu sunt ca ceilalți copii. Nu sunt normală. Nu arăt ca ea. De ce nu arăt ca ea? De ce mă doare corpul? Vreau la mama, dar ea, nici măcar nu mă mai privește. Ochii îi sunt plini de lacrimi. Aș vrea să ți le șterg, mamă, dar mâinile acestea gigantice mă îndepărtează de tine. Mă întreb de ce nu sunt și eu ca alți copii ?

Dintr-o dată îmi amintesc de un anumit cuvânt, “explozie” . Oare acel cuvânt să fie cauza problemelor mele ?

Mă trezesc într-un fel de cutie, fără nimeni lângă mine. Totul era atât de transparent. Deodată, un om în alb mă ia de mână. Durerile au dispărut. Punând mâna la gura, ea este acolo, și seamănă cu a tatei. Este exact așa cum mi-o închipuiam. Fericirea mă cuprinde, și vreau să-mi anunț părinții. Aceste multitudini de sentimente, îmi inundă sufletul, precum soarele acoperă pământul cu razele sale. Dintr-o dată, pot să și merg. Alerg spre mama, cu acest om blând, ce mă ține de mână. Ajung lângă ea. Mamă, sunt aici ! Ia-mă în brațe ! Însă mama nu spune nimic. Astfel, luată în brațe de către acel om în alb, am pornit spre o cărare plină cu flori. Acest loc, parcă mă face să plutesc. Mâinile mele, strălucesc. Simt că pot zbura.

Pentru o secundă, privesc în spate. O zăresc pe mama, la o distanță enormă, cu mâinile puse la ochi și hainele ude de atâtea lacrimi. O întreb din nou, din depărtare : De ce plângi, mamă ?

Nu sunt singură. Sunt mulți, mulți ca mine ! Nu știu de ce...

Rîsca Elena, Pamparău Roxana X D

“Colegiul Național Petru Rareș”

Prof. Obreja Carmencita